

Arrest

nr. 246 786 van 23 december 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 24 juli 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 28 mei 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33bis).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 31 juli 2020 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2020 .

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. RAUX, die loco advocaten D. MATRAY en S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker kwam op 19 september 2017 naar België met een D-visum voor het volgen van studies aan de Universiteit van Gent voor de richting Master of Science in Electrical Engineering Electronic Circuits and Systems.

Tot 31 oktober 2019 was hij in het bezit van een A-kaart.

Op 22 oktober 2019 vroeg verzoeker de verlenging aan van zijn verblijfsmachtiging. Hij legde daarbij verschillende documenten neer.

Op 6 januari 2020 nodigde de verwerende partij verzoeker uit om bijkomende documenten neer te leggen.

Op 20 februari 2020 vroeg de verwerende partij een advies aan de Universiteit van Gent om te kunnen oordelen over de vraag of verzoeker zijn studies op overdreven wijze verlengt.

Op 27 februari 2020 maakte de Universiteit van Gent een advies over betreffende verzoekers aanvraag.

Op 28 mei 2020 nam de verwerende partij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33bis).

Dit is de bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Gelet op artikel 61 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15 juli 1996; Gelet op het advies van de academische besturen of schoolbesturen van de Universiteit Gent. overgemaakt op 27.02.2020

Overwegende dat de genaamde S. A.

geboren te Rawalpindi op (In) X,

van Pakistan nationaliteit,

verblijvende te ...

gemachtigd was om te verblijven in België om er te studeren.

REDEN VAN BESLISSING :

In toepassing van

Artikel 61, § 1 van de Vreemdelingenwet : De Minister kan de vreemdeling die gemachtigd werd om in België te verblijven ten einde er te studeren, het bevel geven om het grondgebied te verlaten ; wanneer zij, rekening houdend met de resultaten, zijn studies op overdreven wijze verlengt :
en

Art, 103.2 § 1 van het KB : Onder voorbehoud van artikel 61, § 1, leden 2, 3 en 4, van de wet, kan de Minister de vreemdeling die op basis van artikel 58 van de wet gemachtigd is om in België te verblijven in de hoedanigheid van een student die, rekening houdend met de resultaten, zijn studies op overdreven wijze verlengt, het bevel geven om het grondgebied te verlaten wanneer:

7° hem een machtiging tot verblijf werd toegekend om een masteropleiding, al dan niet gecombineerd met een schakel- of voorbereidingsprogramma te volgen, en hij na het tweede jaar van zijn studies niet minstens 60 credits behaalde”;

Overwegende dat betrokkene op 19.09.2017 naar België kwam met een D-visum voor studies aan de Universiteit van Gent voor de richting Master of Science in Electrical Engineering Electronic Circuits and Systems; dat hij na 2 jaar studies in deze Master maar een resultaat behaalde van 42 studiepunten van de in totaal opgenomen 108, en dat hij dus niet voldoet aan de hogervermelde voorwaarde van 60 credits te behalen na twee jaar studies in een masteropleiding.

Overwegende dat betrokkene zich voor het academiejaar 2019/2020 opnieuw maar heeft ingeschreven heeft voor 36 studiepunten en hij bijgevolg niet ingeschreven is voor een volledig leerplan;

Dat hij gezien de huidige resultaten geen merkbare voortgang boekt in zijn Masterprogramma en er bijgevolg geen vooruitzicht is op het behalen van een einddiploma.

Overwegende dat betrokkene niet meer in aanmerking komt voor een verdere verlenging van zijn tijdelijk verblijf in toepassing van artikel 58 van de wet van 15.12.1980 omdat hij onvoldoende studievoortgang aantoonde zoals omschreven in de nieuwe bepalingen met betrekking tot het vaststellen van voldoende studievoortgang vanaf het academiejaar 2019/2020.

Bij deze beslissing werd rekening gehouden met eventuele elementen in overeenstemming met art 74/13 van de wet van 15/12/1980. Zo blijkt de duur van het verblijf in België niet van die aard om de banden met het land van herkomst te kunnen verliezen. Betrokkene kwam in 2017 naar België met een

visum om hier te studeren. De machtiging tot verblijf was steeds beperkt tot de duur van de studies en tijdelijk van aard. Uit het administratief dossier blijkt evenmin dat de gezondheidstoestand een mogelijke belemmering kan vormen om gevolg te geven aan deze beslissing of dat er sprake is van een gezins- en familieleven in de zin van art.8 EVRM

In uitvoering van artikel 103/3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 11 december 1996, wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het eerste middel is onder meer afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen. Het middel luidt als volgt:

"1.1.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing¹.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

Zo wordt verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd omdat hij na twee jaar studies maar een resultaat behaalde van 42 studiepunten van de in totaal opgenomen 108 en hij niet voldoet aan de voorwaarde van het behalen van 60 credits na 2 jaar studie in een masteropleiding.

Verzoeker zou zich bovendien voor het academiejaar 2019/2020 opnieuw maar ingeschreven hebben voor 36 studiepunten en zou bijgevolg niet ingeschreven zijn voor een volledig leerplan.

Tenslotte zou verzoeker, gezien zijn resultaten, geen merkbare vooruitgang boeken in zijn Masterprogramma en zou hij geen vooruitzicht hebben op het behalen van een diploma.

Verzoekers verblijf zou dan ook niet verder verlengd worden omdat hij onvoldoende studievoortgang aantoonde.

Dat een dergelijke motivering evenwel niet afdoende is.

1.2.

In casu beperkt de bestreden beslissing zich immers louter tot de opmerking dat verzoeker onvoldoende credits zou behaald hebben en geen merkbare vooruitgang zou boeken tijdens zijn studies.

Dat een dergelijke motivering geenszins omstandig is en louter een standaardformulering uitmaakt en uit de bestreden beslissing geenszins blijkt of de individuele situatie van verzoeker wel werd onderzocht en de zorgvuldigheidsplicht in acht genomen werd.

Dat " vage, duistere of niet ter zake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige en niet plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen niet afdoende zijn" 2.

Immers, verzoeker ondervond tijdens het eerste academiejaar immers moeilijkheden om zich aan te passen aan het Belgische onderwijssysteem, waardoor hij een aantal vakken liet vallen.

Bovendien werd verzoeker ernstig ziek tijdens het tweede academiejaar, waardoor hij gehospitaliseerd diende te worden. De diagnose was dan ook niet min, nl. hepatitis en een tekort aan rode bloedcellen, waarvoor verzoeker nog lang behandeld en medisch opgevolgd diende te worden.

Dat verzoeker zich dan ook in een situatie van (medische) overmacht bevond en omwille van zijn gezondheidstoestand slechts minder kon presteren.

Omwille van het universiteitsreglement kon verzoeker tijdens het derde academiejaar bovendien zijn thesis niet afmaken, zoals hij gepland had.

Verweerder gaat dan ook voorbij aan de medische problematiek van verzoeker en de weerslag die deze uiteraard gehad heeft op verzoekers resultaten.

Ook met de recente goede scores van verzoeker en houdt verweerder geen enkele rekening.

Dat bovendien geen enkele motivering wordt gegeven waarom met de medische problematiek van verzoeker, die voldoende ernstig was om een serieuze invloed te hebben op zijn (studeer)prestaties en zijn recente goede scores geen rekening wordt gehouden en/of waarom verweerder meende hiermee geen rekening te moeten houden.

Dat de bestreden beslissing dan ook gebrekkig gemotiveerd is, zodat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

2.2. De verwerende partij repliceert ter zake als volgt:

“1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Om draagkrachtig te zijn dient de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig te zijn. De motivering is volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing.

De bestreden beslissing bevat duidelijk de juridische en feitelijke motieven waarop ze steunt. Anderzijds worden ook de feitelijke gegevens die aan de basis van de bestreden beslissing liggen weergegeven. De academische loopbaan van verzoekster wordt weergegeven.

Uit voorgaande motieven blijkt aldus dat de bestreden beslissing concreet wordt gemotiveerd aan de hand van de individuele situatie van verzoekster. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.”

2.3.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654). De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

De bestreden beslissing maakt toepassing van artikel 61, §1, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 103/2, §1, 7° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit)

Artikel 61, § 1, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De Minister kan de vreemdeling die gemachtigd werd om in België te verblijven ten einde er te studeren, het bevel geven om het grondgebied te verlaten:

1° wanneer hij, rekening houdend met de resultaten, zijn studies op overdreven wijze verlengt;”

Artikel 103/2, §1, 7° van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“§ 1

Onder voorbehoud van artikel 61, § 1, leden 2, 3 en 4, van de wet, kan de Minister de vreemdeling die op basis van artikel 58 van de wet gemachtigd is om in België te verblijven in de hoedanigheid van een student die, rekening houdend met de resultaten, zijn studies op overdreven wijze verlengt, het bevel geven om het grondgebied te verlaten wanneer:

[...]

*7° hem een machtiging tot verblijf werd toegekend om een masteropleiding, al dan niet gecombineerd met een schakel- of voorbereidingsprogramma te volgen, en hij na het tweede jaar van zijn studie niet minstens 60 credits behaalde;
[...]"*

2.3.2. De Raad stelt vast dat niet wordt betwist dat verzoeker na het tweede jaar van zijn studies niet minstens 60 credits behaalde. De verwerende partij kon dan ook toepassing maken van artikel 103/2, §1, 7° van het Vreemdelingenbesluit.

De bestreden beslissing bevat dienaangaande een motivering. De vraag is echter of deze motivering afdoende is.

De vraag naar het afdoend karakter van de motivering mag niet in abstracto beoordeeld worden; er moet integendeel rekening gehouden worden met de concrete omstandigheden van de zaak (cf; RvS 25 juni 2008, nr. 184.726).

2.3.3. Het besluitvormingsproces kan als volgt wordt geschetst:

Naar aanleiding van de ontvankelijk bevonden aanvraag van verzoeker tot vernieuwing van zijn verblijfsvergunning heeft de verwerende partij op 6 januari 2020 aan verzoeker een brief gestuurd, via de burgemeester van de stad Gent. Deze brief luidt als volgt:

"Betrokkene heeft een aanvraag tot vernieuwing van de verblijfsvergunning ingediend in toepassing van artikel 58 van de wet van 15.12.1980 en artikel 101 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 (Niet-Europese student).

De aanvraag is ontvankelijk.

In het kader van het lopende onderzoek zou ik u willen verzoeken om betrokkene uit te nodigen om binnen de 15 dagen bijkomende documenten voor te leggen:

Bij deze wens ik u op de hoogte te brengen dat wij vaststellen dat u al 2 jaar maar voor 36 studiepunten ingeschreven bent. Normaal gezien dient u voor minstens 54 studiepunten ingeschreven te zijn, dit is 1 van de voorwaarden om een verlening van de verblijfstitel te bekomen.

Ik verwijs ook naar de nieuwe bepalingen met betrekking tot het vaststellen van voldoende studievoortgang. Iemand die een opleiding volgt dient bv. na het tweede jaar minstens 60 credits behaald te hebben, anders kan er eventueel een negatieve beslissing genomen worden.

Graag ontvangen wij een attest van de U-Gent met de vermelding voor hoeveel studiepunten u dit academiejaar ingeschreven bent, dit dient voor minstens 54 studiepunten te zijn, tenzij de onderwijsinstelling beslist dat dit om de een of andere reden anders is (bijvoorbeeld bij studievoortgangsbewaking of indien dit academiejaar een diploma kan behaald worden).

*Is er een reden waarom betrokkene de afgelopen 2 jaar maar voor 36 studiepunten ingeschreven was ?
[...]*

Bewijsstukken moeten worden overgelegd binnen de 15 dagen na de datum van dit besluit. Anders wordt de aanvraag afgewezen.

[...]"

Vanwege de stad Gent kwam een bericht terug dat als volgt luidt:

"Beste

In bijlage stuur ik de beslissing terug en ook een document met door de student opgenomen studiepunten.

De student is ziek geworden tijdens zijn tweede studiejaar – is zelfs opgenomen in bijlage bewijzen van zijn afspraken bij de artsen en de opname. Hij heeft gezondheidsproblemen gehad tijdens het tweede studiejaar."

Verzoeker zelf maakte onder meer een verklaring over waarin hij in essentie toelichtte wat hij thans in zijn verzoekschrift herhaalt, aangaande de redenen waarom hij minder studiepunten had kunnen opnemen dan hij aanvankelijk had voorzien. Zo stelde hij dat hij bij de aanvang van het tweede academiejaar in september 2018 gedurende bijna een maand ziek en gehospitaliseerd was, dat hepatitis bij hem werd vastgesteld en een defect in de rode bloedcellen, dat hij door zijn ziekte was verzwakt en heel wat lessen miste, dat hij medisch moest worden opgevolgd en dat hij daardoor minder studiepunten kon opnemen. Hij voegde daarbij ook een aantal documenten die betrekking hebben op zijn hospitalisatie en opvolging in het UZ Gent. Verder stelde hij dat hij in het derde academiejaar alle

credits kon opnemen maar dat hij volgens het reglement van de UGent zijn thesis niet kon afleggen. Hij wees erop dat hij voor het lopende academiejaar alle vakken met uitzondering van 1 hoofdvak en 2 keuzevakken heeft opgenomen en dat hij die 3 resterende vakken in zijn thesisjaar zou afleggen.

Vervolgens vroeg de verwerende partij een advies aan de UGent, conform artikel 61, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Luidens deze bepaling moet de verwerende partij, om rekening houdend met de resultaten, te oordelen over het overdreven karakter van de duur van de studies, het advies inwinnen van de autoriteiten van de instelling waar de student ingeschreven is en van de instelling waar hij het vorig academie- of schooljaar ingeschreven was.

De brief, op 20 februari 2020 gericht aan de rector/directeur, verwijst naar het studieverloop van verzoeker en de opgenomen studiepunten tijdens de academiejaren 2017-2018 (18/36 behaald), 2018-2019 (24/36 behaald) en 2019-2020 (36sp ingeschreven). Verder wordt gesteld:

*“Een volledig leerplan bestaat normaal uit 54 sp. Werd het inschrijven voor een beperkt aantal studiepunten besproken met de universiteit?
Heeft betrokkene zijn afwezigheden bij de examens (beide academiejaren) gestaafd via medische attesten op jullie school?
Uit voormeld curriculum meent de Dienst Vreemdelingenzaken te kunnen afleiden dat betrokkene zijn studies op overdreven wijze verlengt, rekening houdend met de studieresultaten.
U gelieve uw advies hierover te kennen te geven.
Graag hadden wij ook van U vernomen of er reeds een datum werd vastgesteld waarop betrokkene zijn thesis kan afronden/zijn doctoraatsthesis zal kunnen verdedigen (weglaten indien niet van toepassing).
[...]*”

De UGent adviseerde op 27 februari 2020 als volgt:

*“Hieronder vindt u het studieverloop van de heer A.
[...]
De student schreef zich in 2017-2018 voor het eerst in in de opleiding “Master of Science in Electrical Engineering Electronic Circuits and Systems”. Dit betreft een tweejarige opleiding van 120 studiepunten waarbij het modeltraject 60 studiepunten per academiejaar bedraagt.
De trajectbegeleider heeft geen idee waarom de heer S. hiervoor kiest maar de UGent kan conform het Onderwijs- en Examenreglement studenten niet verplichten om X aantal studiepunten op te nemen of uitleg te geven waarom ze een beperkt curriculum willen/kunnen opnemen, dat laatste behoort tot de privésfeer van de student. Het Onderwijs- en examenreglement legt enkel een verplichting tot opname van 60 studiepunten op aan studenten eerste bachelor.
De trajectbegeleiders zijn op 6 januari 2020 wel verwittigd van de nieuwe wetgeving maar meer dan de studenten hierop wijzen kunnen zij niet doen.
U geeft bijgevolg best mee aan de betrokken student dat hij conform jullie adviezen zijn curriculum volgend jaar zal moeten uitbreiden tot minstens de door jullie vastgelegde 54 studiepunten. Dit academiejaar zijn geen wijzigingen meer mogelijk.
Mijn advies is dan ook om de student het voordeel van de twijfel te geven.”*

Daarop nam de verwerende partij de bestreden beslissing.

2.3.4. De Raad benadrukt dat de verwerende partij op discretionaire wijze kan oordelen over de vraag of verzoeker op overdreven wijze zijn studies verlengt. Dit blijkt uit het woord “kan” in de beide gehanteerde bepalingen van de Vreemdelingenwet en het Vreemdelingenbesluit, en wordt bevestigd in de brief van de verwerende partij aan verzoeker van 6 januari 2020 waarin wordt gesteld dat eventueel (door verwerende partij zelf onderlijnd) een negatieve beslissing kan worden genomen over de aanvraag tot verlenging indien verzoeker na het tweede jaar niet minstens 60 credits heeft behaald.

Dit heeft gevolgen voor de formele motiveringsplicht. Bij een gebonden bevoegdheid kan een verwijzing naar de toegepaste regelgeving en de feitelijke toestand die de toepassing van de regel teweegbrengt, volstaan. Echter, hoe groter de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Daarenboven werd er hiervoor al op worden gewezen dat luidens artikel 61, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet de verwerende partij het advies moet inwinnen van de onderwijsinstelling alvorens te

oordelen over het overdreven karakter van de duur van de studies. Wanneer de beslissing afwijkt van een voorafgaand advies, ook al is dit niet bindend, moet de motivering des te concreter en preciezer (cf. RvS 5 oktober 2007, nr. 175.412).

In casu heeft de UGent geadviseerd om verzoeker het voordeel van de twijfel te geven.

Gelet op de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij, gelet op het advies van de UGent en gelet op de informatie die door verzoeker zelf werd verstrekt op vraag van de verwerende partij moet worden vastgesteld dat verzoeker kan worden bijgetreden waar hij betoogt dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd. Immers blijkt uit deze motivering op geen enkele wijze dat rekening werd gehouden met die gegevens die de verwerende partij zelf heeft ingewonnen bij verzoeker zelf –die heeft gewezen op overmacht om medische redenen en op het reglement van de UGent- en evenmin waarom wordt voorbijgegaan aan het advies van de UGent om verzoeker het voordeel van de twijfel te geven. De argumentatie van de verwerende partij in de nota doet geen afbreuk aan deze vaststelling.

2.4. Een schending van de formele motiveringsplicht is aangetoond. Het middel is in de besproken mate gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 28 mei 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33bis) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend twintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingen,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS